1221

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.Le.-2.4131-1- 33/11

z dnia 21 lutego 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zmianami)

orzekam

nieważność § 3 pkt 7, § 28 ust. 1, § 29 pkt 4, uchwały Rady Gminy Kościan Nr III/14/2010 z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w obrębie wsi Nowe Oborzyska, - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 28 grudnia 2010 r. Rada Gminy Kościan podjęła uchwałę Nr III/14/2010 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w obrębie wsi Nowe Oborzyska.
Uchwała wraz z załącznikami oraz dokumentacją planistyczną została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 28 stycznia 2011 r.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem powyższej uchwały, stwierdził co następuje:

Uchwała Rady Gminy Kościan Nr III/14/2010 z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w obrębie wsi Nowe Oborzyska, została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717 z późniejszymi zmianami) oraz w związku z uchwałą Nr XXXI/308/09 Rady Gminy Kościan z dnia 13 października 2009 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w obrębie wsi Nowe Oborzyska.

W § 3 pkt. 7 uchwały zdefiniowano dostęp do drogi publicznej jako „dostęp bezpośredni do drogi publicznej lub poprzez teren drogi wewnętrznej". Tymczasem zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt. 14 ww. ustawy poprzez dostęp do drogi publicznej należy rozumieć bezpośredni dostęp do tej drogi albo dostęp do niej przez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie odpowiedniej służebności drogowej. Porównanie dwóch ww. definicji wskazuje na ich wzajemną odmienność.

Podkreślić należy, że uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani tez ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji (por. wyrok NSA z 20 sierpnia 1996 r. SA./Wr 2761/95). Zasada prawna jest bowiem, że uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i co stanowi przepis prawa powszechnie obowiązujący zgodnie z § 149 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2002 r. Nr 100 poz. 908). Tak więc regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny.

W § 28 ust. 1 ww. uchwały postanowiono „dopuszcza się scalenia i podziału działek".
Zaznaczyć należy, że przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zmianami), wyraźnie rozróżniają pojęcia „podziału nieruchomości" oraz „scaleń i podziału nieruchomości", których dokonywanie regulowane jest w odmienny sposób. Ponadto, nie należy utożsamiać pojęcia „scalania" z możliwością „łączenia" działek geodezyjnych.

Do kwestii „scalania i podziału działek" w sposób szczególny odnosi się także ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W przypadku, w którym plan dopuszcza scalanie i podział działek – zgodnie z art. 15 ust. 3 pkt 1 ustawy – winne być w nim także zawarte granice obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów, określone na podstawie granic wyznaczonych w studium. W przedmiotowym planie granic takich nie określono.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wśród których – wg § 4 ust. 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) – winno się określić układ komunikacyjny i warunki jego powiązań z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Pomimo ustalenia w planie terenów zabudowy usługowej oraz zbiorników produkcyjnych – nie dopełniono obowiązku wynikającego z ww. przepisów, bowiem nie określono dla nich wymaganej ilości miejsc parkingowych, zastrzegając jedynie w §

29 pkt 4 uchwały, że „miejsca parkingowe i garaże wyznaczyć w miarę potrzeb oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami", w co żaden sposób nie rozwiązuje kwestii wyznaczenia ilości miejsc parkingowych.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

1222

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.I.- 11.4131-1- 36/11

z dnia 25 lutego 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zmianami)

orzekam

nieważność uchwały Rady Miejskiej w Rogoźnie Nr V/35/20l1 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze działek o nr ewidencyjnych od 150/2 do 150/14 położonych w miejscowości Nienawiszcz - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Przedmiotowa uchwała została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. nr 80, poz. 717 ze zm.).
Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 1 lutego 2011 r.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem powyższej uchwały, stwierdził co następuje:

W dniu 26 stycznia 2011 r. Rada Miejska w Rogoźnie podjęła uchwałę Nr V/35/11 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze działek o nr ewidencyjnych od 150/2 do 50/14 położonych w miejscowości Nienawiszcz.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. nr 80, poz. 717 ze zm.) zarówno naruszenie „zasad sporządzania" jak i „trybu sporządzania" miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń a także standardów dokumentacji planistycznej.

W przypadku naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca nie wymaga, aby przedmiotowe naruszenie miało charakter istotny. Tak więc każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego powinno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały.

Na mocy art. 15 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 163, poz. 1587), mocą którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.
W ocenie organu nadzoru Rada Miejska w Rogoźnie uchwalając ww. plan naruszyła zasadę sporządzania planu, określoną w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w ten sposób, że nie wyznaczono linii zabudowy dla terenu zabudowy rekreacyjnej, oznaczonego na rysunku planu symbolem ML, w jego południowej części.
Plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa w ww. przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Dopuszczenie na danym terenie nowej zabudowy bądź rozbudowy istniejących obiektów rodzi więc obowiązek ustalenia dla niej parametrów określonych w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy.
Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wśród których - wg § 4 ust. 9 rozporządzenia - winno określić się układ komunikacyjny i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, jak też warunki ich powiązań z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji, w szczególności ilość miejsc